

Tio-Maraton på Tånga...

Ja de e väl ungefär ett Maraton jag går varje Tångaträff, å de har ju vart tio så titeln stämmer säkert.

Jag har fått glädjen att sköta om utställningen sedan starten 2004. I början höll vi till utomhus och det var först på Internationella rallyt som presentationen av vinnarna fick komma in.

Året efter var det givet att vi skulle stå under tak och idag är det en självklar samlingspunkt i Tångahallen.

Vårt arbete börjar redan på onsdagen med allt pyssel och sedan ökar takten för att på söndag middag gå i normalfart igen.

Nu kan man väl inte skylla på dålig planering eller för lite personal utan mera att man plötsligt skall vara överallt samtidigt som man hjälper nå'n annan i hans uppgift.

Platsen för utställningen i lokalen kunde inte vara bättre och hojen är ju det centrala i vår förening så de blev verkligen rätt sak på rätt plats i år.

Det kan verka lätt att planera en utställning och jobbet runt omkring men verkligheten blir nå't helt annat. Saker ändras, ljus som det alltid finns för lite av skall sättas och även om man förbereder sladdar och skarvkontakter får man ha vakter med hagelbössa så ingen annan snor dom.

Nu har ju våra vakter inte vapen så just sladdar försvinner i rasande takt konstigt nog.

Sedan kommer pysslet att få in hojar.

Vissa hojar återkommer varje år (min egen) och andra får man tjata lite på så dom lite klädsamt kan säga jaja då och köra in sin hoj, märkligt nog helt nyputsad in i minsta detalj.

Men just att gå ett Maraton kan exemplifieras av när jag och Lars-Åke skall gå till "kontoret" där vi har planeringsmöte (dricka öl) och förberedelse av priser (liten öl) och färdigställandet av Diplomen (liten whiskypinne).

Det kan skilja på en halvtimme mellan när vi kommer fram. Inte så att Lars-Åke e blixtnabb eller jag lösigt, utan det händer massor under vägen.

Nå'n ska hälsa, en annan har en fråga, plötsligt ser jag honom ja letat efter länge, min fru ringer å undrar var ja e, nå'n ska bara ha en kram, jag har givetvis glömt kvar nå't vid utställningen, blir pinknödigt, råkar få se nåt snyggt, blir tillbakaropad av en som bara skall meddela att Lars-Åke väntar på mig (jag vet), och när jag sedan äntligen kommer fram å dimper ner på stolen tittar Lars-Åke

trött på mig och undrar vart ja tog vägen. Två sekunder senare kommer jag ihåg nå't och halvvägs upp från stolen med kommentaren "ja skall bara" ryter han "sitt still ja...a Alfons Åberg".

Fredagen är vår egentliga stora jobbardag då utställningen öppnar 9 och röstningen börjar 18, så har vi ju hela dagen på oss att slappa och kolla omkring, näää inte vi inte.

Vi ska nu ordna köerna in i hallen d v s fundera ut hur många hojar vi kan ta in utan att dom står för tätt, att det inte blir för många av samma sort, att dom som kommer in verkligen har gjort sig fina och kanske uppmuntra någon med att jag har putstrasor och vax att låna ut, och så det sista: gå ut på parkeringen och "fiska" lite efter dom som vill men alltid ska övertalas. sådana finns ju faktiskt också.

I år var det en väldigt fin Vauqero som behövde lite extra skjuts och hustrun som var med blev *jätteglad* över att få åka in till Vårgårda och stå i en tvätthall ett par timmar och gnutta hoj å gnida krom. Nu var dom väldigt stolta över att få visa upp sin hoj när den väl var på plats så de kommer säkert att dyka upp fler gånger i utställningen.

När vi närmar oss röstningens påbörjande finns det konstigt nog alltid folk som kommer och frågar var röstsedlarna är och i år skrev vi en skylt om och när det började och tyckte det räckte så.

Märkligt nog kom flera fram och frågade och till slut kände ja de var nått fel vilket det givetvis var eftersom jag då gick omkring med skylten i handen och hade gjort så en god stund.

När det så äntligen lades fram röstsedlar tog dom slut i rasande fart och vi slog alla tidigare rekord i antal röstande vilket är jättekul för då betyder ju utställningen något för många av våra gäster.

Vi fick nödkopior hos Tatto-Bertil så vi kunde tillfredsställa röstningsbehovet hos våra medlemmar. Tack Bertil för det!

Lördag, showdag och resultatet skall presenteras och vinnare premieras.

Ungefär nu har jag bara upploppet kvar på marathonet och vaderna krampar andningen går tungt men duschen tar väl bort den värsta svetten.

Förberedelser av presentationen är igång röster skall räknas, diplom skall lamineras vilket innebär ett par extra kilometers gående för mig då vi måste hitta dom som glömt fylla i sina uppgifter rätt på anmälningsblanketten.

Så när alla rättstavningar finns på min lapp kan jag leta mig tillbaks till kontoret och få sniffa plastångor över lamineringsmaskinen en stund.

Nu ska tillslut alla grejer dukas fram och man står på tå och väntar på att föregående programpunkt blir klar så vi kan börja duka upp prisbordet.

Klart! Vår tur att börja så – Here we go.

Vi har bara en kort stund på oss att fixa iordning prisbordet då personalen börjar plocka bort borden och fördereda dukning av maten. Nu e pulsen uppe i topp och Lasse och Skipper blir snabbt infångade och ett lugnt och mycket noga övervägt konverserande (hmm) mellan vuxna män tar vid.

Detta görs givetvis bakom lyckta dörrar och vips är alla överens, nåja men middagen fick flytta på sig en stund. Merförsäljningen av mackor i baren var markant under den extratimman.

Så allt e klart, alla står vid sina hojar med nyckeln i handen och tindrar som barn på hjulafton.

Någon känd Göteborgare hade ju gått å lagt sig en stund å tuppat av men han skulle ju enligt hans fru ”inte komma hem med en massa priser å pokaler” gissa om han fick ett varmt mottagande när han gjorde just det.

I år hade jag kuppatt lite i det att en del hojar med öppna avgassystem var i hemlighet tillfrågade om att under presentationen vid ett visst ord starta och varva upp motorn några gånger vilket blev mer än bra visade de sig. Jag har alltid villjat säga den klassiska kommentaren ”Gentlemen start your Engines” men nu hade vi ju tjejer med som utställare så de fick jag skippa.

Resultatet blev över förväntan då i den allmänna oordningen några blev så exalterade av gasandet att dom inte kunde låta bli att hoppa in i brötakören och en tanke flög genom huvet på mig om hur vi skulle få stopp på dom. De lyckades till slut.

Jag kan tala om att min fru under alla år tjatat om att jag måste skriva ner vad ja skall säga och i vilken ordning.

Jag är man, jag minns, brukar jag svara.

Gjorde väl kanske inte det men stolt vägrar man ju erkänna detta åtminstone så hustrun hör.

Nu e de så att en presentation under en fest med familjen VRS kan vara lite spontan och de jag säger från scenen är just spontant och då kan jag bjuda på en viss omändring i programmet.

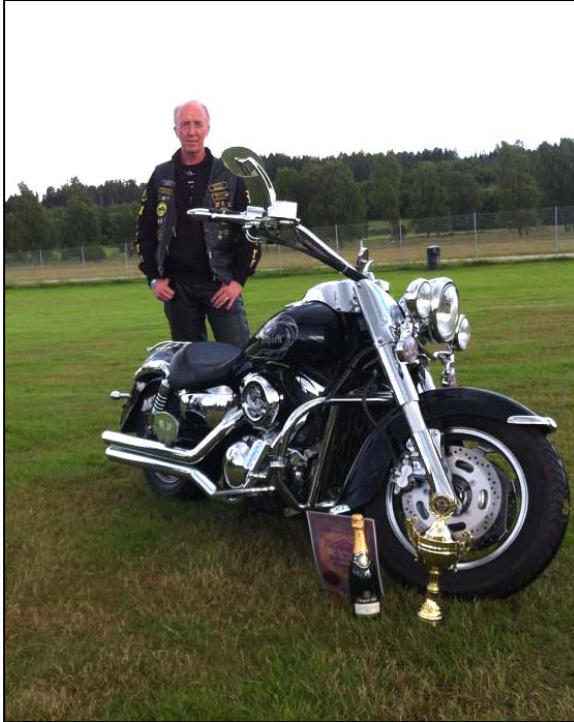
Det märks tydligt när jag e på väg åt fel håll i mitt prat för då börjar Lars-Åke röra sig mot scenen och jag hinner oftast komma ikapp i minnet innan han hinner fram.

I år vände han mitt i ett steg vilket såg lite kul ut.

Alla som skulle ha priser fick det och tioårsjubileet till glädje fick alla deltagare en minnesplakett att pryda troféhyllan med.

Alla deltagare var på plats förutom han som somnat. När han väl kom och skulle köra fram hojen till scenen men han for iväg mot solnedgången i klassisk stil men vi lyckades vända honom rätt och det var sann glädje han utstrålade över sitt andrapris.

Men vänta lite nu, andrapris?

Han tolkade Pokalen,
Bubbeldrickat och diplomet
som att han var nummer två!
Det tog en stund att få honom
att förstå att han vunnit första
och enda pris i sin klass
”Vakna Slipsen du vann” .

En kul grej var när jag hade
instruerat de ur Hallgruppen
om var hur och när dom skulle
skjuta av Konfettirören och
Ebbe säger ”mitt rör kommer
inte att fungera” och jag ser ut
som ett frågetecken.

”Nä för de e ju ja som ska
sopa upp efteråt” skrattar han.

Men det funkade och Etna hojen fick köra fram under Konfettiregn kanske
inte i klass med Melodifestivalen men på vår nivå.

Vad publiken inte såg var hur effektiv Hallgruppens städpersonal var. När sista
konfettiflagan seglade mot marken reste sig folk med sopporstar upp redo att
röja undan.

Stort tack till Taggen Ebbe och ni andra som ställde upp i detta.

Att vi presenterade juryn i slutet och hade dragning av en som röstat då istället
för i början var kanske inte helt enligt plan men blev kul de me.

Tack ”Fru Grasse” eller Lena som hon egentligen heter att jag fick gnabbas lite
med dig redan vid den första utställningen och nu vid den sista.

Spontaniteten slår till lite extra ibland och när juryn står uppradade för att
avtackas och jag ser att tackgåvan till dom är förstahjälpen kit kommer
Göteborgshumorn fram i mig och kommentaren sitter som gjuten. ”Klart juryn
skall ha förbandsmaterial med sig om nå’n som inte vann vill snacka med dom
bakom knuten efteråt”.

Så e de slut, allt e över och en gömd flaska bubbel överlämnas till Lars-Åke
som tack för gott stöd och allt jobb han gjort under åren (Lars-Åke gör otroligt
mycket arbete men är smart nog att låta mig springa runt) och likt Benjamin
Syrsa på julafton gör jag mig klar för min sånginsatts.

Frank Sinatras My Way är väl inövad och nu skall jag överraska publiken med
min välljudande stämma.

Men det blev jag som överraskades av Lasse, som kom upp och överlämnade ett diplom för lång och trogen tjänst vilket rörde mig till tårar, grumlade min röst och sparade era öron så de hade dubbelt syfte liksom.

Så tio års jobbande med utställningen på Tånga är slut liksom mina nio år i styrelsen varav fyra som vice president. Ja visst ja, ett år var ja ju tillåmed biträdande Träffgeneral vilket var extra kul.

Det känns väldigt bra och jag lämnar mitt uppdrag nöjd och konstaterar att jag fortfarande är opåverkad, obefläckad och mig själv.

Jag vet vad jag gjort, och alla idéer som blivit genomförda och allt jag bidragit till i föreningen vilket inte alltid syns men finns och kommer alla till del och de räcker så.

Visst har de varit jobbigt ibland och inte alltid så kul och även jag har fått skit och hugg i ryggen av dom man minst trodde och en del riktigt otrevliga mejl av frustrerade medlemmar men de får man ta.

De värsta mejlen finns sparade och jag skall nog rama in dom och sätta på väggen som ett speciellt minne över en speciell situation.

Men i de stora hela har det varit jättekul och man har mött en massa trevliga och intressanta människor runt om i Europa. Visst har en del dörrar öppnats genom titeln Vice President vilken kanske har en högre akttningsgrad i andra länder.

Jag är hittills den som har rekord i antal styrelseår om jag räknat rätt vilket kan va nå't å minnas när ja sitter och matar duvorna i parken och minnesbilderna fladdrar förbi av det som varit.

Ha de' !

Acke

Slut. Finito. The End. Adeus. Arrivederci. Auf Widersehen.

That's all folks... (?)